

Konvention nr. 92 tilligemed tillægskonventionen,

Konvention nr. 92 alene eller

Tillægskonventionen alene.

En ratifikation af begge konventioner måtte formentlig betyde den for mandskabet i det enkelte tilfælde mest fordelagtige ordning, men forskelligheder i definitioner og konventionernes anvendelsesområde ville utvivlsomt give problemer for administrationerne. Regeringsrepræsentanterne fra England og Frankrig søgte da også at ændre art. 3, således at der kom til at stå, at hvor de 2 konventioner gav bestemmelser vedrørende samme emne eller område, skulle tillægskonventionens bestemmelser tilside-sætte bestemmelserne i konvention nr. 92. Begge disse ændringsforslag blev dog trukket tilbage efter samråd med ILO's juridiske rådgiver.

Lande, der kun ratificerer konvention nr. 92, var naturligvis kun bundet af denne konventions bestemmelser.

Såfremt et medlemsland alene ratificerer tillægskonventionen, forpligter det sig i kraft af bestemmelserne i tillægskonventionens art. 3 til tillige at følge bestemmelserne i afsnittene II og III i konvention nr. 92.

Dette vil utvivlsomt give en del fortolkningsvanskeligheder. Ikke mindst tillægskonventionens art. 12 angående sikring af besætningsmedlemmers religiøse og samfundsmæssige særpræg vil være meget vanskelig at tillempe ved siden af de tilsvarende bestemmelser i konvention nr. 92, men også vedrørende andre bestemmelser er der modstrid mellem de to konventioners krav, og man vil møde de samme fortolkningsvanskeligheder vedrørende de tekniske krav som foran nævnt i tilfælde, hvor begge konventioner ratificeres.

Det viste sig hurtigt, at der på visse principielle punkter var væsentligt afvigende opfattelser mellem redere og søfarende, hvorfor det blev nødvendigt at nedsætte en mindre ad hoc gruppe til at arbejde med en del af de nye bestemmelser, især vedrørende fastsættelse af kamrenes størrelse og antal af bade- og klosetrum.

Ad hoc gruppen kom til at bestå af regeringsrepræsentanter fra Belgien, Grækenland, Indien, Norge og Storbritannien, 4

repræsentanter fra rederne og 4 repræsentanter fra de søfarende.

Ved den forberedende konference blev det allerede indgående diskuteret, hvilke nedre tonnagegrænser, der skulle være gældende for tillægskonventionen, og man var enedes om 1.000 BRT. Ikke desto mindre blev spørgsmålet taget op igen, og de søfarende blev støttet af den tyske regeringsrepræsentant i ønsket om at sænke grænsen, idet han foreslog 450 BRT i den hensigt at få den store gruppe af paragraf-skibe på 499 tons med ind under konventionen.

Fra de søfarende blev det fremhævet, at skibe under 1.000 tons sejlede i langt større områder, end det tidligere havde været tilfældet, og den i konvention nr. 92 foreskrevne standard stod langt fra i et rimeligt forhold til nutidens levestandard.

Efter en lang diskussion enedes man dog om at bevare grænsen på 1.000 BRT. Et forslag om ved fastsættelse af denne grænse og andre tonnagegrænser i konventionen at tage hensyn til de nye internationale skibsmålingsregler vandt ikke tilslutning, bl. a. fordi noget sådant ville skabe usikkerhed om tonnagegrænsen og ville kunne afholde nogle lande fra at ratificere den nye konvention.

Det blev diskuteret, hvilke skibe der skulle undtages fra konventionens bestemmelser. Fra rederside ønskedes bugserbåde undtaget, formentlig begrundet med ønsket om ikke at udvide kredsen af skibe, der omfattes af mandskabsbrumsbestemmelserne. Fra de søfarendes side var der et stærkt ønske om at få bugserbåde med, bl. a. fordi Holland har meget store oceangående bugserbåde, og der er næppe nogen saglig grund til at udelukke dem. Resultatet af overvejelserne blev, at konventionen skulle gælde bugserbåde, hvor dette er „rimeligt og praktisk“.

I forbindelse med behandlingen af art. 1 blev det endvidere drøftet, i hvor stor udstrækning tillægskonventionen skulle gælde for eksisterende skibe. Det blev fra de søfarende krævet, at den også skulle gælde for skibe, der overføres fra et land til et andet. Hvis ikke den kom til at gælde i sådanne tilfælde, kunne man omgå bestemmelserne ved at lade et skib bygge i et land, hvor tillægskonventionen ikke var sat i kraft, og derefter overføre det til et land, hvor konventio-